

Sygn. akt IV Kz 399/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant : sekr. sąd Patrycja Ignaczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Grażyny Zgólki

po rozpoznaniu w sprawie **M. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 13 grudnia 2016 r.

w przedmiocie utrzymania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę w zakresie oceny potrzeby dalszego stosowania tymczasowego aresztowania a wobec oskarżonego M. S. przekazać Sądowi Rejonowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Legnicy działając w trybie art. 264 § 2 k.p.k. utrzymał tymczasowe aresztowanie oskarżonego, które uprzednio zastosowano na czas do dnia 14 lutego 2017 r.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonego i wniósł o uchylenie tymczasowego aresztowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Argumentacja, jaką posłużył się sąd pierwszej instancji decydując o dalszym stosowaniu tymczasowego aresztowania, jest tego rodzaju, że uniemożliwia przeprowadzenie instancyjnej kontroli zaskarżonego postanowienia. Sąd Rejonowy odwołał się bowiem do grożącej oskarżonemu surowej kary i z tego faktu wysnuł domniemanie, że oskarżony w obawie przed wspomnianą karą może w bezprawny sposób utrudniać postępowanie, w szczególności zaś ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości. Rodzaj użytych argumentów jednoznacznie pokazuje, że sąd pierwszej instancji powołał się na przesłankę z art. 258 § 2 k.p.k., wskazując ten przepis również w części wstępnej zaskarżonego postanowienia, co słusznie zakwestionował obrońca oskarżonego.

Rzecz bowiem w tym, że Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. W tej zaś sytuacji powołanie się na art. 258 § 2 k.p.k. było niedopuszczalne. Przepis ów

pozwała bowiem sądowi pierwszej instancji oprzeć decyzję o dalszym areszcie (tzw. areszcie międzyinstancyjnym) na przesłance surowej kary jedynie wówczas, gdy oskarżonemu wymierzono karę nie niższą niż 3 lata pozbawienia wolności. Oznacza to, że z chwilą wydania wyroku na gruncie art. 258 § 2 k.p.k. traci znaczenie okoliczność, pod jakim zarzutem pozostaje oskarżony, gdyż kwestia oddziaływania kary na potrzebę stosowania tymczasowego aresztowania przechodzi wówczas z obszaru prognoz do obszaru faktów (rozmiaru kary rzeczywiście wymierzonej).

Należy więc przyjąć, że orzekając po wydaniu wyroku o dalszym stosowaniu tymczasowego aresztowania, sąd nie może powołać się na przesłankę z art. 258 § 2 k.p.k. jeśli orzekł wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w wymiarze poniżej 3 lat, i to także wówczas, gdy karę taką wymierzono za popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie mógł poprzestać na wynikającym z surowości kary domniemaniu podjęcia przez oskarżonego bezprawnych działań mających na celu utrudnianie procesu, takich jak ukrywanie się przed wymiarem sprawiedliwości, lecz powinien wskazać na konkretne okoliczności i zachowania, które usprawiedliwiałyby taką tezę. Niestety uzasadnienie zaskarżonego postanowienia, z przyczyn omówionych wyżej, tego rodzaju rozważań nie zawiera. Podobnie przedstawia się druga z przywołanych w uzasadnieniu podstaw dalszego tymczasowego aresztowania oskarżonego, odwołująca się do treści art. 258 § 3 k.p.k. Sąd Rejonowy nie wykazał na jakiej podstawie uznał, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż oskarżony popełni kolejne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu.

Mając to wszystko na uwadze sąd odwoławczy uznał, że w sprawie niniejszej konieczne jest ponowne rozpoznanie przez Sąd Rejonowy kwestii dalszego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, które w chwili obecnej zastosowano do dnia 14 lutego 2017 r. (k- 488-489).

Postanowiono więc jak na wstępie.